

בע"א (אילת) 13-01-59283 - בן ציון שפירא נ' עירית אילת

בע"א (אילת) 13-01-59283 - בן ציון שפירא נ' עירית אילת שלום אילת

בע"א (אילת) 59283-01-13

בן ציון שפירא

נ ג ד

עירית אילת

בית משפט השלום באילת

[14.02.2013]

כב' השופטת רות אטדי-פריאנטה

החלטה

1. בפני בקשה מושלת לביטול דוח חנינה, להארכת המועד להגשת בקשה להישפט ולמתן צו מנעה לעיכוב הליכי גביה על עבירות חניה ברכב מ.ר. 09-897-59 מtarיך 3.5.2002.

לטענת המבוקש, לא ביצע את העבירה המויחסת לו ומכל מקום לא שהה בעיר אילת ביום עד האמור. עוד טוען המבוקש כי הכתובת שצויינה בדוח חנינה, כי הן העבירה והן העונש התישיינו זה מכבר וכי פנה אל המשיבה ע"מ לבטלים אך בתגובה החלה האחونة בהליך גביה.

לדבריו, בפעם הראשונה בה נודע לו על עבירת החניה נושא הבקשה "הייתה לפני כשנה כאשר קיבל באמצעות הדואר הודעה על הקנס עם שובר תשלום".

עוד נתען כי "באופן מפתיע, קיבל המבוקש לפני כשבועיים ימים לערך... הודעה על ביצוע פעולה גביה".
לביקשתו, אשר הוגשה ביום 31.1.2013, צורף תצהיר. האותו לא. לא צורפה הודעה שנטען שהתקבלה "לפני כשנה", לא צורפה אסמכתא על פניה המבוקש למשיבה ולא צורפה אסמכתא כשליה לגוףו של עניין בטענת העדרו של הנאשם מהעיר אילת ביום עד האמור.

2. המשיבה מתנגדת לבקשתו. לטענותה, מדובר בעבירה ישנה מאוד שבוצעה ביום 3.5.2002 עליה ידע המבוקש ביום עד, הן בעקבות הדבקה על שימוש הרכב והן בעקבות שליחת הודעה על קיומה עוד ביום 9.2.2003 ולמצער מיום 12.11.2009 מועד בו קיים אישור מסירה חתום בידי המבוקש. לטענת המשיבה, משלא פעיל המבוקש לאור הימים ולא נתן כל טעם סביר לאיחור שבהגשת בקשתו, דינה להידחות.

לטענת המשיבה, לאור הוראות סעיף 229 (ח2) לחוק סדר הדין הפלילי לפי רואים מי שלא שילם קנס שהוטל עליו ולא הגיע בקשה להישפט במועד הקבוע, כמו שהורשע בבית המשפט ונגזר עליו הקנס הנקבע בהודעת תשלום הקנס, הרי שדין הבקשה להידחות.

עוד לטענה, משלולחה הودעה כתובתו של המבוקש עוד ביום 9.2.2003, חזקה עליי, מכוח תקנה 44א' لتיקנות סדר הדין הפלילי שקיבלה ידוע עליה.

մשבחר המבוקש שלא לפעול מראש תקופה כה ארוכה, אין לו להלן אלא על עצמו ודין הבקשה להידחות.

דין והכרעה:

3. דין הבקשה להידחות.

4. המבוקש מודה כי לפחות "לפני השנה" נודע לו על קיום הדוח וטוען כי פנה בעקבות הידיעה למשיבה. כאמור, לבקשת לא צורף דבר מלבד תצהיר המבוקש החוזר על האמור בבקשתה.

מנגד, לתגובה המשיבה צורפו אסמכתאות רבות התומכות בטענותה. כך עולה מנספח א' לתגובה כי ביום 12.11.2009 קיבל המבוקש את הודעתה הקנס לידי (האישור נחתם על ידו). כן צורפה הודעה שנדבכה על רכבו של המבוקש במועד ביצוע העבירה ביום 3.5.2002, הודעה הכללת מס' רכבו של המבוקש. לאור האישור ממשרד הרישוי, שצורף אף הוא לתגובה ננספח ב1, עולה כי הרכב היה רשום על שמו של המבוקש במועד ביצוע העבירה. מכל מקום, המבוקש אינו מכחיש את בעלותו על הרכב במועד ביצוע העבירה.

לאור המטיסיות החוזרות שbow צבעו ביום 9.2.2003 וביום 12.11.2009 לפחות כי המבוקש ידע זה מכבר על קיום ההליכים נגדו ובחר מטעמים השמורים עימיו, שלא לפעול. רק לאחרונה, עת החלה המשיבה לפעול לגביית החוב, החליט המבוקש לפנות לבית המשפט.

לענין זה יפим דברי בית המשפט בב"ש 12739/07 דליה מיכאל נ' עירית ירושלים: "איפלו הייתה רואה בבקשתה מסוימת בקשה להישפט, וזאת כדי לטוען שהଉירות וכך גם העונשים התקיימו, אין מקום לקבלה, משוגשה לאחר שה התביעה זمان כה ממושך, מעל ומעבר לזמן סביר".

די בנימוק זה כדי לדוחות בקשתו על כל חליקה.

5. אף אם הייתה מקבלת טענת המבוקש כי ההודעה נמסרה לו רק לפני שנה - אין בידי לקבל עתרתו.

סעיף 229 (א) לחסד"פ קובע כי מי שנמסרה לו הודעה תשלום קנס, ישלם, תוך תשעים ימים מיום המזאה, את הקנס הנקבע בהודעה, לחשבון שצין בה, זולת אם הודי עורך 90 יום כי ברצונו להישפט או שהגיש בקשה לביטול תוך 30 יום.

טענת המבוקש כי פנה למשיבה לפני שנה לא זו בלבד שנטענה בעלים, ללא כל תימוכין, לא בדבר עצם הפניה, מועדה ותוכנה אלא שאין בה כשלעצמה אף כדי להוות טעם המצדיק את האיחור שבהגשת הבקשה מעבר למועדים המפורטים בחוק.

כל שהייתה אכן פניה שכזו, הרי שהיא עליו לעקוב מה עלה בגורלה.

הmbוקש אף אינו מציע על כל סיבה שמנעה ממנו הגשת הבקשה במועד, שלא לומר על סיבה שאינה תליה בו. בעניינינו כאמור, המבוקש לא פעל בתוך המועד הקבוע, לא פעל כאשר קיבל את הודעה תשלום הקנס בשנת 2003, לא פעל בעקבות ההודעה שקיבל בשנת 2009 (עליה קיים אישור מסירה חתום על ידו - נספח א' לתגובה המשיבה) ולא פעל כאמור כאשר קיבל הודעה כאמור "לפני השנה" לדבריו.

לפיכך, רואים את המבוקש כמו שהורשע בבית המשפט ונגזר עליו הקנס הנקבע בהודעת תשלום הקנס, הכל בהתאם להוראת סעיף 229 (ח2) לחסד"פ.

אשר ואציג, לבקשת המבוקש לא צורף מסמך כלשהו הבא לתמוך בטענותיו. לעומת זאת, צירפה המשיבה את כל האישורים הנדרשים הבאים לתמוך בגרסתה.

6. אף לגופו של עניין, לא מצאת לייתר לבקשתה.

דוח החנניה הונח על חלון הרכב ביום 03.05.02.

הודעת תשלום הקנס נשלחה למבקש ביום 09.02.03 כעולה מנספח ג' לתגובה המשיבה.

בהתאם לתקנה 44 א' لتקנות סד"פ, רואים את הודעה תשלום הקנס (דוח חנניה) כאילו התקבלה אצל המבוקש כדין. (ור' לעניין זה ב"ש (י-מ) 12739/07 דליה מיכאל נ' עירית י-ם; עפ"א 33907-10-10 בנימין רובין נ' עירית נתניה; בעפ"א 80173/08 ברונשטיין נ' עירית ת"א).

משחוצג אישור המשלו בדו"ר רשום, יצאה בכר המשיבה כדי חובתה.

7. מכל האמור ומשמעותי כי המבוקש ידע על קיומם הקנס לפניו זמן רב (משנת 2003 ולמצער משנהת 2009) ונמנע מפעול, הנסי קובעת כי המבוקש הינו מבחינת "מי שהודה והורשע" כאמור בסעיף 229 (ח) לחוק סדר הדין הפלילי ודין הבקשה להידחות.

8. לעומת זאת המבוקש, טענת המבוקש כי לא שזה בעיר אילית במועד הדוי"ח, נטענה בעלים, ללא כל תימוכין ומושוכח כי המבוקש היה הבעלים של הרכב נשוא הבקשה במועד ביצוע העבירה, עליו לשאת בקנס שהוטל עליו על כל תוספותיו.

9. לאור האמור לעיל, באתי לידי מסקנה כי דין הבקשה להידחות, ללא צורך בזמן הצדדים דין בבקשתה. לפיכך, הבקשה נדחתת.

המציאות תשליך העתק החלטתי זו לצדים בדו"ר רשום.

ניתנה היום, 14 פברואר 2013, בהעדן הצדדים.